

12. tanulmány

Ítélet Babilon felett

Március 16., szombat délután

A „Babilon” szó a „Bábel” szóból ered, és zűrzavart jelent. Babilon a Szentírásban a hamis vagy hitehagyó vallások különböző formáit jelöli. A Jelenések 17. fejezetében Babilont egy asszony ábrázolja. A Biblia ezzel a képpel az egyházat szimbolizálja: az erényes asszony a tiszta egyházat, a gonosz asszony pedig a hitehagyó egyházat jelképezi. – *A nagy küzdelem*, 381. o.

Babilon tehát „a paráznáknak... anyja”. Lányai pedig azokat az egyházakat szimbolizálják, amelyek Róma dogmáihoz és hagyományaihoz ragaszkodnak, és példáját követve feláldozzák az igazságot és Isten jóváhagyását a világgal való tiltott szövetség oltárán. A Jelenések 14. fejezetében azt az üzenetet találjuk, hogy Babilon leomlott. Babilon azokra a vallási szervezetekre vonatkozik, amelyek valamikor tiszták voltak, de megromlottak. Ezt az üzenetet, mivel az ítéletre való figyelmeztetés után következik, az utolsó napokban kell hirdetni. Tehát nem vonatkozhat csupán a katolikus egyházra, mert ez az egyház már hosszú századok óta bukott állapotban van. János elmondja, hogy Isten kihívja népét Babilonból (Jel 18. f.). E szentírási kijelentés szerint Isten népe közül sokan még Babilonban vannak. Melyek azok a vallási közösségek, amelyekben ma Krisztus követőinek a többsége található? Kétségtől a különböző protestáns egyházak. Keletkezésükkor ezek az egyházak becsülettel állást foglaltak Isten és az igazság mellett, és a menny áldása kísérte őket. Még a hitetlen világ is kénytelen volt elismerni azokat az áldott eredményeket, amelyek az evangélium elveinek elfogadását követték. Az Izraelhez intézett prófétai kijelentés szerint: „Szépségednek híre ment a népek között, mert tökéletessé tették azok az ékszerek, amelyeket rád

raktam – így szól az én Uram, az Úr.” De ugyanazok az igények buktatták el őket is, amelyek tönkretették és megrontották Izraelt: ők is utánozni akarták a hitetlenek szokásait, és keresték barátságukat. „Elbizakodtál szépséged miatt, és hírhedt parázna lettél.” (Ez 16:14–15 – új prot. ford.) – *A nagy küzdelem*, 382. o.

Mindenkinek tudomást kell szereznie az utolsó figyelmeztető üzenetről. A Jelenések könyvének 12. illetve 18. fejezetében található jövődölések most teljesednek. A 18. fejezet tartalmazza az egyházakhoz intézett utolsó felhívást, ami épp most hangzik. A 19. fejezetben pedig elénk tárul az az idő, amikor az ördög és a hamis próféta a tűz tavába vetetik. A sárkány, a menny elleni lázadás kiobbantója megköttözve ezer évre a mélységekbe vettetik. Ezek után következik a gonoszok feltámadása, majd Sátán és minden követőjének elpusztulása, valamint Krisztus végső győzelme és uralma a földön. – *The Upward Look*, 277. o.

Március 17., vasárnap – A parázna Babilon

Sok protestáns egyház követi Róma példáját azáltal, hogy kapcsolatot tart fenn „a föld királyaival”. Az államegyházak a kormányokkal és más közösségekkel való kapcsolat által a világ kegyeit keresik. A „Babilon” – zűrzavar – elnevezés jól ráillik ezekre a közösségekre. Mind azt vallják, hogy tanításaikat a Bibliából veszik, mégis szinte megszámlálhatatlan, hitvallásban és elméletekben egymásnak élesen ellentmondó felekezetre oszlanak...

Babilon nagy bűne az, hogy „paráznaságának haragborából adott inni minden pogány népnek”. A megittasodás kelyhe, amelyet a világnak nyújt, azokat a hamis tanokat jelenti, amelyeket a föld nagyjaival való meg nem engedett kapcsolat következtében fogadott el. A világgal való barátság megrontja hitét, ő viszont olyan tanok hirdetésével áraszt romlott befolyást a világra, amelyek a Szentírás legvilágosabb kijelentéseivel ellentétben állnak. – *A nagy küzdelem*, 383, 388. o.

Komoly, félelmetes idő ez a gyülekezetnek. Az angyalok készen állnak Isten parancsára várva, hogy kitöltsék a világra a hét poharat. Puszt-

tító angyalok kezdik el megtorló munkájukat, hiszen Isten Lelke fokozatosan visszavonul a világból. A Sátán is gyűjti a gonoszság hadait, kimenve a föld királyihoz és az egész világra, hogy zászlaja alá gyűjtse őket, kiképezve a mindenható Isten nagy napjának viadalára. A Sátán a lehető legnagyobb erőfeszítéseket teszi az utolsó csatában való felülkekedésre. Alapvető elveket fognak előhozni, döntéseket hoznak velük kapcsolatban. Hitetlenség lesz úrrá mindenfelé. Elszaporodott az istentelenség. A gyülekezet tagjainak hite egyéenként próbára kerül, mintha sohasem lett volna más személy a világon. – *A Te Igéd igazság*, 7. kötet, 983. o.

Az igazság elfogadásának és hirdetésének az a nagy akadálya, hogy ez kényelmetlenséggel és gyalázattal jár. Az igazság ellen ez az egyetlen olyan érv, amelyet az igazság képviselői soha nem tudtak megcáfolni. De ez nem félemlíti meg Krisztus hűséges követőit. Krisztus szolgálói nem várják el, hogy az igazság népszerű legyen. Tudják, hogy mi a kötelességük, és tudatosan vállalják a keresztet. Pál apostolt idézve mondják: „A mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk”; miként atyáink között is volt olyan, aki „Egyiptom kincseinél nagyobb gazdagságnak” tartotta „Krisztus gyalázatát” (2Kor 4:17; Zsid 11:26). (...)

Válasszuk a jót magáért a jóért, és bízzuk Istenre a következményeket! – *A nagy küzdelem*, 460. o.

Az igazság nem volt népszerű Krisztus idejében. Napjainkban sem az. Népszerűtlen, amióta Sátán először megutáltatta az emberrel: olyan meséket talált ki, melyek önmagasztaláshoz vezettek. Nem találkoznak-e manapság olyan elméletekkel és tanokkal, melyeknek nincsen alapjuk Isten Igéjében? Az emberek mégis éppoly szívesen ragaszkodnak hozzájuk, mint a zsidók hagyományaikhoz. – *Jézus élete*, 242. o.

Március 18., hétfő – A vörös fenevadon ülő parázna

A Jelenések 17. fejezetében említett asszony (Babilon) „bíborba és skarlátba” öltözve jelenik meg, aki „megékesítettett vala arannyal és drá-

gakövel és gyöngyökkel, kezében egy arany pohár vala, tele utálatosságokkal... és az ő homlokára egy név vala írva: Titok; a nagy Babilon, a paráznáknak... anyja”. Így szól a próféta: „Látám, hogy az asszony részeg vala a szentek véréből és a Jézus bizonyosságtevőinek véréből.” Majd János azt mondja Babilonról, hogy az „ama nagy város, amelynek királysága van a földnek királyain” (Jel 17:4,18). Róma az a hatalom, amely oly sok századon át zsarnokoskodott a kereszténység uralkodóin. A bíbor és a vörös szín, az arany, a drágakövek és a gyöngyök elevenen ábrázolják a Szentszék fényűzését és a királyokét is túlszárnyaló pompáját. Egy hatalomra se illik rá ennyire pontosan az a kijelentés, hogy „részeg vala a szentek véréből”, mint erre az egyházra, amely oly kegyetlenül üldözte Krisztus követőit. Babilon ellen még az a vád is felmerül, hogy törvénytelen viszonyt tart „a föld királyai”-val. A zsidó egyház azért lett parázna, mert elfordult az Úrtól, és szövetségre lépett a pogányokkal. Rómát, amely világi hatalmak támogatását keresve hasonlóképpen megromlott, az Ige ugyanígy ítéli meg. – *A nagy küzdelem*, 382. o.

Szentírás arról az időről szólva kijelenti, hogy Sátán minden hatalmával és „a gonoszság minden csalárdságával” fog dolgozni (2Thessz 2:9–10). Munkájáról félreérthetetlenül árulkodik a gyorsan fokozódó sötétség, az utolsó napok sokféle tévelygése, eretneksége és csalása. Sátán nemcsak a világot ejti fogságba, de megtéveszti azokat az egyházakat is, amelyek állítólag Jézus Krisztuséi. A nagy hitehagyás olyan mélységessé fajul, mint az éjjéli sötétség. Isten népe számára ez a próbák éjszakája, a könnyhullatás éjszakája, az igazságért elszenvedett üldözés éjszakája lesz. De a sötét éjszakában felragyog Isten világossága. – *Maranatha*, 165. o.

Mit is mondhatnék, hogy felrázzam gyülekezeteinket? (...) Eljön az Úr! Erről kell bizonyosságot tennünk, nemcsak a szánkkal, de az életünkkel és a jellemünkkel is. Mégis sokan, akiknek pedig Isten világosságot és tudást, tekintélyt és a gazdagság talentumait adta, nem szeretik az igazságot és nem gyakorolják azt. Olyan sokat ittak az önzés és a világiasság részegítő poharából, hogy megittasodtak a világi gondoktól. Testvéreim, ha továbbra is tétlenek, világiasak, önzők maradtok, Isten bizonyosan

mellőzni fog benneteket, és olyanokat hív el, akik kevésbé önzők, kevésbé vágyakoznak a világi tisztesség után, és akik nem haboznak a táboron kívül is nekivágni a figyelmeztetés hirdetésének, mint Mesterük tette, még ha szidalmazzák is őket. Olyan embernek adja a munkát, aki vállalja, értékeli azt, s beleszövi annak elveit a mindennapi életébe. Olyanokat választ majd, akik alázatosan az Úr nevének dicsőítésére törekednek, és nem a maguk tiszteletére, előmenetelére. Embereket támaszt, akikben ugyan nincs annyi világi bölcsesség, de összeköttetésben állnak Ővele, felülről kérve az erőt és tanácsot. – *Bizonyságtételek*, 5. kötet, 461. o.

Március 19., kedd – A vörös fenevad

Ahogy Krisztust is minden ok nélkül gyűlölték, úgy fogják gyűlölni az Ő népét is csupán azért, mert megtartja Isten parancsolatait. Ha azzal úgy bántak, mint egy közönséges gyilkossal, aki szent, feddhetetlen, és aki csak jót tett a földön, sőt még halálra is ítélték, akkor tanítványai is hasonló bánásmódra számíthatnak, bármennyire büntelen is az életük és tiszta is a jellemük.

Az emberek nagyra fogják becsülni azokat a rendeléseket, melyeket ördögi eszközök adnak ki azon a címen, hogy vissza akarják szorítani a gonoszsgot, miközben Isten parancsolatait megvetik és lábbal tiporják. Ezért, akik hűségesekek maradnak Jehova törvényeihez, készülniük kell arra az időre, amikor majd letartóztatják, ítélszékek elé hurcolják őket olyan emberek, akik nem Isten szent törvénye szerint élnek. – *Review and Herald*, 1899. december 26.

A föld történelmének megrázó korszakában élünk. A nagy össze-
 csapás közvetlen előttünk áll. Látjuk, hogy a föld megromlott lakosai miatt. A bűn embere bámulatos szívóssággal törekedett felmagasztalni a hamis szombatot, s a hűtlen protestáns világ csodálattal követte a fenevadat, és az Úr által elrendelt szombat iránti engedelmességet a nemzet törvényeivel szembeni hűtlenségnek, árulásnak bélyegezte meg. Országok fogtak össze, hogy támogassák a hamis nyugalomnap intézményét, amelyre Isten kinyilatkoztatásában egyetlen felhatalmazás sincs. – *A Te Igéd igazság*, 7. kötet, 977. o.

Azok, akik a győzelemért küzdenek, az ellenség kísértéseivel fognak szembesülni. Sátán azzal kísérti őket, hogy változtassák meg az elveket, amelyeket meg kellene tartaniuk ahhoz, hogy elérjék az isteni mércét. Sátán örül, ha sikerül elhitetnie az emberekkel téves elméleteit, míg végül nevük kitöröltetik az élet könyvéből, és a gonoszok közé soroltatnak...

Isten gyermekének egyre magasztosabb dolgokat kell megvalósítania. Meg kell vallania minden bűnt, hogy példája által mások is megvallják bűneiket, és értékeljék a szeretet által munkálkodó, lelket megtisztító hitet. Folyton őrködni kell, pillanatra sem szabad megállnia, sem meghátrálnia, hanem előre kell haladnia isteni elhívásában...

Sose feledjük, hogy az idő nagyon rövid. A gonoszság mindenütt egyre csak gyarapszik. Az igazak arra hívtak, hogy legyenek a világ világossága. Folyton a szemetek előtt lebegjenek a jövődöbéli ünnepléses események: az ítélet, valamint Krisztus visszajövetelének jelenei. Családotokkal együtt készüljétek arra a napra! – *This Day Whit God*, 322. o.

Az embereknek szokásuk másokat dicsőíteni és magasztalni... A bűn feladása nélkül nincs igazi megtérés, és fel sem ismerhetjük a gonoszság romboló jellegét. Isten angyalai olyan pontos látással rendelkeznek, amilyet a halandó ember sohasem érhet el, s így szemlélik ők, hogyan döntik el örök sorsukat a korlátozott látású, tisztátalan szívű és kezű emberek, miközben sokuknak fogalmuk sincs arról, mi a bűn és mi rá a gyógyír. – *Hít, remény, cselekvő szeretet*, 24. o.

Március 20., szerda – A fenevad hét feje

Aki meg akarja ismerni az igazságot, annak készen kell állnia minden kinyilatkoztatás elfogadására. Nem alkudhat meg a tévelygéssel. Kicsinyhitűnek lenni, fél szívvel csatlakozni az igazsághoz – ez annyi, mint a tévelygés sötétjét és a sátáni csalást választani.

A világi elméletek és az igazság megingathatatlan elvei nem mosódnak egymásba észrevétlenül, mint a szivárvány színei. Az örök Isten világos határvonalat húzott a kettő közé. A Krisztushoz való hasonlatos-

ság olyan élesen elkülönül a Sátánhoz való hasonlatosságtól, mint a nappal az éjszakától. Csak azok Krisztus munkatársai, akik az Ő életét élik. Ha a lélek csak egyetlen bűnt is dédelget, vagy egyetlen bűnös szokást is megtart, az az egész embert beszennyezi. Így a hamisság eszközévé válik.
– *Jézus élete*, 312. o.

A római egyház ma egy makulátlan arcot mutat a világnak, és menetegeti iszonyú kegyetlenkedéseit. Keresztény köntöst öltött magára, de nem változott meg. A pápaság a letűnt korszakokban vallott elvei mellett ma is kitart. A legsötétebb időkben kigondolt tanításait ma is vallja. Senki ne hagyja magát megtéveszteni! A pápaság, amelynek a protestánsok ma tisztelettel adóznak, ugyanaz, mint amely a reformáció idején uralta a világot, amikor Isten emberei életüket kockára téve lerántották a leplet gonoszságáról. Ugyanaz a fennhéjázó büszkeség és önteltség jellemzi, amellyel királyokon és fejedelmeken hatalmaskodott, igényt tartva az Istennek kijáró tekintélyre. Lelkülete nem kevésbé kemény és uralkodó ma sem, mint amikor elfojtotta az emberi szabadságot, és megölte a Magasságos szentjeit. – *A nagy küzdelem*, 571. o.

Most, amikor közeledünk ahhoz az időhöz, amikor a levegőbeli fejedelemségek, a hatalmasságok és lelki gonoszság vív majd háborút az igazsággal; amikor Sátán megtévesztő működése olyan nagy lesz, hogy ha lehetne, még a választottakat is elhítené – szükségünk van arra, hogy csiszoljuk ítélőképességünket az isteni megvilágosítás által, hogy így felismerjük az isteni lelkületet, és ne legyünk tudatlanok Sátán fondorlatait illetően. Az emberi törekvésnek össze kell kapcsolódnia az isteni erővel, hogy képesek legyünk elvégezni a napjainkra kiszabott befejező munkát.
– *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. kötet, 15. o.

A vég közel van. A világosság gyermekeinek odaadó és kitartó elszántsággal kell tanítaniuk másokat arra, hogy készüljenek az előttünk álló nagy eseményre, hogy később ők is – mivel engedték, hogy a Szentlélek a szívükben munkálkodjon – képesek legyenek az ellenség visszaverésére. Folyamatosan támadnak majd újszerű és idegen jelenségek, hogy azok hamis lelkesedést és vallási megújulást, valamint különös fej-

leményeket eredményezzenek Isten népe körében. Hadd haladjanak Isten gyermekei úgy, hogy szemüket a világ Életére és Világosságára függesztik! Tudjátok meg, hogy minden, amit az Isten Igéje világosságnak és igazságnak nevez: világosság és igazság – az isteni bölcsesség kisugárzása, nem pedig Sátán csalárd fondorlatainak utánzása. Isten bölcsességének a világossága minden őszinte, hosszútűrő és alázatos lélek számára szövétnekként szolgál ösvényén. – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, 2. kötet, 17. o.

Március 21., csütörtök – Babilon ítélete

A világ háborúkkal és ellenségeskedéssel van tele, mégis egyetlen vezető – a pápai hatalom – alatt egyesülnek majd a nemzetek, hogy Isten tanúii ellen fordulva a Teremtővel szálljanak szembe.

Mi adja Babilon uralmának erejét? A protestantizmus, amely azt vallja, hogy a Bárány természete és lelkülete lakik benne, és a meny-nyel áll szövetségben, de valójában a sárkány hangján szól. Sötét hatalom mozgatja őt.

Egy lesz a gondolatuk. Egyetemes szövetség jön létre, amely hatalmát és erejét a fenevadnak adja. Így nyilvánul meg ugyanaz az erőszakos elnyomó hatalom a vallásszabadság ellen – annak szabadsága ellen, hogy a lelkiismeretünk parancsa szerint imádjuk Istent –, mint amilyet a pápaság tanúsított, amikor a múltban üldözte azokat, akik vissza menték utasítani a római vallás szertartásait. – *Maranatha*, 187. o.

A Babilont képező egyházak lelki sötétsége és Istentől való elidegenedése ellenére Krisztus követőinek nagy serege még mindig soraikban található. Közülük sokan nem értik a korunknak szóló különleges igazságokat. Nem kevés azoknak a száma, akik elégedetlenek jelenlegi állapotukkal, és nagyobb világosság után vágnak. Hiába keresik Krisztus képmását abban a közösségben, amelyhez tartoznak. Amint ezek a közösségek egyre jobban eltávolodnak az igazságtól, és szorosabb szövetségre lépnek a világgal, a két csoport közti különbség nő, amelynek végső következménye a szakadás. Eljön az idő, amikor azok, akik Istent mindenekfelett szeretik, nem tudnak olyanokkal kapcsolatban maradni,

akik „inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői, kiknél megvan a kegyességnek látszata, de megtagadják annak erejét”.

A Jel 18. fejezete arra az időre mutat, amikor a hármás intés (lásd Jel 14:6–12) elutasításának következményeként az egyház teljesen eljut a második angyal által megjövendölt állapotra, és Isten felszólítja a még Babilonban levő népét, hogy szakadjon el attól a közösségtől. Ez az üzenet az utolsó, amelyet a világ kap; és ez az üzenet elvégzi a maga munkáját. Amikor azok, „akik nem hittek az igazságnak, hanem gyönyörködtek az igazágtalanságban” (2Thessz 2:12) Sátán súlyos csalása következtében elhiszik a hazugságot, akkor az igazság fénye ráragyog mindazokra, akiknek a szíve nyitva van befogadására. Az Úr minden gyermeke, aki még Babilonban van, hallgat e hívásra: „Fussatok ki belőle, én népem!” (Jel 18:4). – *A nagy küzdelem*, 390. o.

A világ nagy többsége elutasítja Isten kegyelmét, és gyorsan, visszafordíthatatlanul elpusztul. Azok pedig, akik megfogadják az intést, „a Felségesnek rejtekében” lakoznak, és „a Mindenhatónak árnyékában” nyugosznak. Igazsága pajzsuk és páncéljuk lesz. Nekik szól az ígélet: „Hosszú élettel elégítem meg őt, és megmutatom néki az én szabadításomat” (Zsolt 91:1, 4, 16).– *Pátriárkák és próféták*, 167. o.

Március 22., péntek

„Van-e köze tehozzád a hamisság székének, amely nyomorúságot szerez törvény színe alatt? Egybegyülekeznek az igaznak lelke ellen, és elkárhoztatják az ártatlannak véréét.” (Zsolt 94:20–21).

Miközben az utolsó napok veszedelmei környékezik Isten népét, Sátán komolyan tanácskozik angyalaival, hogy melyik lenne a legsikeresebb elgondolás a Krisztus-követők megrontására.

A nagy csaló így szól: „A szombat a nagy kérdés, amely majd lelek sorsát eldönti. A mi teremtésünk szombatját kell felmagasztalnunk. Elfogadtattuk világiakkal és egyháztaggokkal egyaránt, most pedig az egyháznak a világgal kell egyesülnie ennek támogatására. Jelek és csodák segítségével azon munkálkodunk, hogy megvakítsuk őket az igaz-

ság iránt, és rá kell bírunk mindannyiukat, hogy a józan ész és Isten félelme ellenére szokásokat és hagyományokat kövessenek.

Majd befolyásolom a népszerű lelkészeket, hogy tereljék el hallgatóik figyelmét Isten parancsolatairól.

Ám a legfőbb dolgunk, hogy elhallgattassuk a szombatünneplők csoportját. Izgassuk fel ellenük a közvéleményt! Majd megnyerjük a nagy embereket és a világi bölcsességgel rendelkező férfiakat, és arra készítjük a hatóságokat, hogy céljainkat, elképzeléseinket véghezvigyék. Akkor majd az általam létesített ünnepnapot szigorú törvények teszik kötelezővé. Akik pedig nem tartják meg ezeket a törvényeket, azokat kiűzik a városokból és falvakból, éhezni és nyomorogni fognak. Ha egyszer hatalmunk lesz rá, megmutatjuk, mit tudunk tenni azokkal, akik nem tántoríthatók el Isten iránti hűségüktől... Egyszer már rávettük a római egyházat, hogy börtönnel sújtsa, kínpadra vonja, halálra adja azokat, akik nem engedelmeskedtek rendeletünknek. Immár összhangot teremtettünk a protestáns egyházak és a világ között, így a törvény erejével végül kiirtjuk azokat, akik nem vetik alá magukat tekintélyünknek. Ha majd halálbüntetés sújtja ünnepnapunk elutasítóit, akkor a törvénytartók soraiból sokan a mi oldalunkra állnak.

Még e szélsőséges intézkedések bevezetése előtt törbe kell ejtenünk azokat, akik az igazi szombatot tisztelik. Sokakat elvonhatunk Krisztustól világiassággal, szenvedélyekkel és büszkeséggel. Azt képzelhetik, hogy biztonságban vannak, mert hiszik az igazságot, de vágyaik és alantas szenvedélyeik kielégítése megzavarja értékítéletüket, elpusztítja ítélőképeségüket, és a bukásukat okozza.” – *Maranatha*, 163. o.

További tanulmányozásra

Bizonyágtételek, 3. kötet, „Illés meginti Akhábot” című fejezet.